

90. születésnapját ünnepelte

Patay Pál dr. Budapesten született 1914. december 8-án. A budapesti Református Gimnáziumban tanult, ahol 1932-ben érettségizett. Utána a debreceni Gazdasági Akadémián 1935-ben szerzett „okl. gazda” (= agrármérnök) diplomát, majd a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetemen régészetet hallgatott. 1939-ben szigorlatozott; „sub auspiciis gubernatoris” avatták doktorrá. Még abban az évben tanársegéd lett a Bölcsészeti Kar Ősrégészeti Tanszékén. Részt vett a felvidéki, kárpátaljai, erdélyi bevonulásokon. Kéthavi frontszolgálat után mint tartalékos hadnagy, 1945. februárban Budapesten hadifogságba esett. 1947. júliusban tért haza.

1950–1957 között régész-muzeológus volt a balassagyarmati Palóc Múzeumnál. Itt fordult az érdeklődése magyarországi harangöntés felé. 1957-ben áthelyezték mint Ősrégészt a Magyar Nemzeti Múzeumhoz. 1982-ben lett nyugdíjas, de fél munkaidővel tovább szolgált 1988-ig. 1993-ban másfél évre reaktiválták tudományos tanácsadóként.

Ötven éves munkássággal mintegy 16 000 hazai és határon kívüli harang adatát gyűjtötte össze (ebből mintegy 3 500-at személyes helyszíni felvétel során), amit az Öntödei Múzeum őriz. 1947–1984 között tagja volt az Union International des Sciences Proto- et Préhistoriques állandó tanácsának, azóta tiszteleti tagja. A Deutsches Archäologisches Institut levelező tagja, és tagja a Verein Deutsches Glockenmuseum auf Burg Greifenstein tudományos tanácsának. Tiszalúc nagyközség díszpolgára. A harangtörténet és a régészet terén kifejtett munkásságáért 2004. augusztus 20-án a Magyar Köztársaság Érdemrend Lovagkeresztjével tüntették ki.

85. születésnapját ünnepelte

Altnéder János okleveles kohómérnök október 18-án töltötte be 85. életévét. Régi bányász, kohász és erdész családból származik. Anyai dédapja *Adriányi János* bánya- és erdómérnök volt, többek között a selmecbányai Akadémia tanáraként dolgozott. Nagypapa *Adriányi Antal* erdómérnök volt. Édesapja *Altnéder Ferenc* Selmecbányán végzett fémkohász volt, szakmájában elismert szakember. János fia szintén kohómérnök, 1970-ben Miskolcon végzett.

Egyetemi tanulmányait a Soproni Egyetem Kohómérnöki Karán 1937-ben kezdte el, és 1942-ben szerezte meg kohómérnöki oklevelét. 1942 és 1954 között az Ózdi Kohászati Üzemekben dolgozott mint acélművi üzem mérnök és gázgenerátor-üzemvezető. 1954-ben a Dunai Vasműbe helyezték át, ahol főenergetikus és tüzeléstechnikai osztályvezetői beosztásokban dolgozott 1974-ig. 1974-től a Kohászati Gyárépítő Vállalat tervezési főmérnökségén szaktanácsadóként dolgozott, ahonnan 1980-ban ment nyugdíjba. 1986-tól 1990-ig az Energiagazdálkodási Intézetben dolgozott mint nyugdíjas szakértő. Munkája során egész életében az energiazdálkodás és tüzeléstechnika területén dolgozott. Kedvenc témája volt az ipari kemencék energiafogyasztásának csökkentése. Számos cikke jelent meg a Kohászati Lapokban, valamint jegyzetei jelentek meg a középfokú oktatás és a mérnöktovábbképzés területén.

Többszörös kiváló dolgozó és újítói kitüntetésekben részesült. Munkája mellett az ózdi technikumban és a miskolci egyetem esti tagozatán, Dunaujvárosban pedig a középfokú technikumban és a műszaki főiskolán tüzeléstant és kemenceépítést tanított.

Többszörös kiváló dolgozó és újítói kitüntetésekben részesült. Munkája mellett az ózdi technikumban és a miskolci egyetem esti tagozatán, Dunaujvárosban pedig a középfokú technikumban és a műszaki főiskolán tüzeléstant és kemenceépítést tanított.

Altnéder János egyesületünknek 1956 óta tagja.

Keresztúry János rendszerszervező mérnök, a Dunai Vasmű nyugalmazott szakoktatási osztályvezetője 1919. október 30-án született Sárváron. Középfokú tanulmányai befejezése után a Budapesti Közlekedési Vállalatnál helyezkedett el forgalmi dolgozó beosztásban. A vállalatnál különböző tanfolyamok végeztével oktatási-tisztviselői vizsgát tett, és oktatást is be-

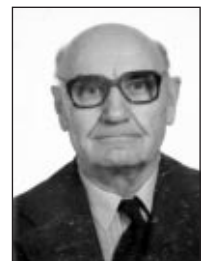
osztásban dolgozott 1954 márciusáig.

1954-től a Dunai Vasműben a szakoktatás vezetője volt. Feladatát képezte a beruházás alatt álló koksizólómű szakembereinek képzése. Megszervezte a vasmű dolgozói részére a helyi, majd Óbudán a gázgyárban, Pécsen a szénmosóban, Recskén az ércbányában a szakmai képzést. A dolgozók a felsorolt helyeken tanulták meg a szénmosás és a koksizártás technológiáját. Az ércelőkészítő és érc-tömörítőmű szakembereit Ózdon képezték ki. A szakemberképzésről írt részletes tájékoztatás a BKL Kohászat 1957. 8-9. számában jelent meg.

1958-ban a helyi technikumban kohóipari technikus, majd 1966-ban szaktechnikus oklevelet szerzett. 1973-ban a NME Kohó- és Fémipari Főiskoláján rendszer-szervező mérnöki oklevelet kapott. Elkészítette a Dunai Vasmű szakoktatásának működési tervét, számos tanfolyamot szervezett, amelynek elvégzése után a műszaki dolgozók minősítő vizsgát tettek. Irányította a Szakma Ifjú Mestere és a Szakma Mestere cím elnyeréséhez szükséges vizsgáztatást. Az OMBKE közreműködésével kohászati meo-tanfolyamokat szervezett. Munkájának elismeréseképpen többször Kiváló Dolgozó, egyszer a Kohászat Kiváló Dolgozója, egyszer Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetésben, kétszer a Minisztertanács Kiváló Munkáért kitüntetésben részesült. Egyesületünknek 1964 óta tagja.

Rovó István 1919. december 22-én született Szegeden. A már akkoriban is iskola városnak számító megyeszékhely Felsőipariskolájában végezte tanulmányait, majd a végbizonyítvány megszerzése után 1938 augusztusában elhelyezkedett előrajzoló-lakatosként. Első munkahelye Budapesten, a Ganz Vagon- és Gépgyárban volt. Mentalitására jellemző, hogy – a világháború és az azt

követő hadifogság éveit leszámítva – a munkával töltött fél évszázadot végig a „Gyár” különböző egységeiben, majd jogutódjában töltötte. Az évek során követte őt bátyja, öccse és később egyik lánya is.

A háborút megelőző években gyakoronokként a gépgyártás – mint technológiai folyamat – több részterületén sikerült gyakorlatot szereznie (pl. szerelés, bemérés, telepítés, gyártás). Ismeretei, tapasztalata alapján kiemelték, és behívóját már a műszaki osztály technológusaként kapta. Új munkakörében már előkalkulációval, minőségellenőrzéssel is foglalkozott. Bevonulása után a hadsereg is hasonló feladattal bízta meg – hajmáskéri üzembe vezényelve.

A történelem által rákényszerített vargabetűk után 1946-ban térhetett vissza munkahelyére. Az 50-es évektől feladata kiegészült a külső gyártók által készített termékek árképzésével és forgalmazásával is. A változó feladatokhoz folyamatos önképzéssel alkalmazkodva még évtizedekig végezte munkáját, amelyet több kitüntetéssel is elismertek. 1981-es nyugdíjazása után még egy évtizedig járt vissza dolgozni, segítve a fiatalok betanulását is.

1991 óta felesége és saját egészségi állapota már nem engedte vissza a „Gyárba”.

Az OMBKE-nek 1976 óta tagja.

Várszegi Zoltán okl. kohómérnök, okl. kohóipari gazdasági mérnök pályafutását az Ózdi Kohászati Üzemek nagyolvasztó üzemében kezdte üzemmérnökként, majd mint gyárrészlegvezető-helyettes vett részt az üzem fejlesztési, korszerűsítési és irányítási munkáiban. Később a gyár fejlesztési főosztálya osztályvezetőjeként a kohóüzem 20 éves fejlesztési koncepcióját dolgozta ki. 1963-ban a KGM Vas-kohászati Igazgatóságára helyezték, ahol termelési osztályvezetőként a vállalatok kooperációs és értékesítési kapcsolatainak szervezésével foglalkozott.

1968-tól a Magyar Vas- és Acélipari Egyesülés főosztályvezetője, az igazgatótanács titkára.

Nyugdíjasként 10 évig a Vasipari Kutató Intézetben dolgozott, ahol elsősorban egyes kutatások gazdaságossági vizsgálá-

tával, szakértői állásfoglalások kidolgozásával foglalkozott.

Egyesületünknek 1950 óta tagja. Volt vezetőségi tag, a nyersvasgyártó szakcsoport elnöke, s a nyugdíjas klub működésének aktív támogatója, szervezője.

Munkásságát mind szakmai, mind egyesületi téren számos kitüntetéssel méltányolták.

80. születésnapját ünnepelte

Harrach Walter okl. vegyész mérnök, egyesületünk tiszteleti tagja, lapunk Fémkohászat rovatának rovatvezetője október 18-án ünnepelte 80. születésnapját. A kerek évforduló alkalmából a fémkohászati szakosztály vezetősége már márciusi ülésén felköszöntötte. Ő megfelelt a beléje helyezett bizalomnak, és kitartott október 18-ig.

1924-ben Szombathelyen született, középiskoláit a Premontrei Rendi Szt. Norbert Gimnáziumban végezte. 1942-ben kezdte meg tanulmányait a Magyar Kir. József Nádor Műszaki és Közgazdaságtudományi Egyetem vegyész mérnöki karán. Oklevelét 1946. december 17-én vette át, az akkor már Budapesti Műszaki Egyetemen. Ezt követően elvégezte a Közgazdasági Egyetem mérnöki továbbképző szakát 1946-48 között, de oklevelet már nem szerezhetett, mivel a Rákosi-kormány ezt az oktatási ágat megszüntette.

1944. július-december közt a Magyar Bauxitbánya Rt. Székesfehérvári Könnyűfém-művében gyakornok, majd egy évig a Műegyetemi Tanulmányi Zászlóaljban honvéd. 1946-49 között a Magyar Statisztikai Hivatalban gyakornokként dolgozott. 1949. május 1-jétől a Műkorundgyár N. V.-nél (Dorog – Mosonmagyaróvár) üzemvezetőként a hazai műkorundgyártás és az olvasztva öntött tűzálló idomok gyártásának bevezetésével foglalkozott. 1951. január 1-jétől a Magyaróvári Timföld és Műkorundgyárban különböző beosztásokban dolgozott (üzemvezető, főtechnológus, értékesítési osztályvezető, szerviz-csoportvezető). Részt vett egy iparág elindításában, amelyhez induláskor senki sem – ő sem – értett. A gyár az 1991-ben bekövetkezett privatizálásig sok nehézséggel, de ragyogó pályát futott

be, és ma a *Gyurcsány Ferenc* tulajdonában lévő Altusz cég zászlóshajója.

1973-tól az Aluterv-FKI-ban, majd 1982-től az Alukernél osztályvezető. 1983-1987. január 15-ig a Magyar Alumíniumipari Trösztnél főmunkatárs, osztályvezető.

Rendszeresen jelentek és jelennek meg cikkei a BKL Kohászatban, a Magyar Alumíniumban, a Szilikátechikában és a Sprechsaal-ban. Cikkei és írásban megjelent előadásainak száma 80.

Számos hazai szakértőbizottságban tevékenykedett az évek során, elsősorban a korundgyártással kapcsolatosan. 1963-ban szakértőként részt vett a NIM cseh-magyar államközi tárgyalásokon (korvisit-üveg-szál). 1980-ban az UNIDO szakértőjeként Sri Lankán titánfeldolgozással foglalkozott, majd 1981-ben Mozambikban az alumíniumipar megszervezésének lehetőségét vizsgálta ugyancsak UNIDO-szakértőként. Szakmai munkáját a következő kitüntetések fémjelzik: Munka Érdemérem (1959), Kiváló Újító aranyérem (1963, 1972), Kiváló Feltaláló aranyoklevél (1976), Kiváló Feltaláló aranyérem (1979).

Egyesületünknek 1949 óta tagja. 1951-ben *dr. Sigmund Györggyel* megalapították a MOTIM magyaróvári helyi csoportot, ahol 1973-ig titkárként tevékenykedett.

1973 óta a BKL Kohászat szerkesztőségének tagja, 1980 óta a Fémkohászat rovatvezetője. 1978-ban a fémkohászati szakosztály timföldipari szakcsoportjának titkára. 1983-ban Péch Antal-émlékéremet kapott, az 1997. évi közgyűlés tiszteleti taggá választotta.

Ma is fáradhatatlanul tevékenykedik, fordít, tolmácsol, és nem kevés energiával szerkeszti, szervezi lapunk Fémkohászat rovatát.

Horváth György aranyokl. kohómérnök Sopronban született, 1924. szeptember 10-én. Középiskolai tanulmányait a Soproni Bencés Gimnáziumban végezte. 1950-ben szerezte meg kohómérnöki diplomáját. Az egyetem elvégzése után a Tüzeléstan Tanszéken nyert alkalmazást mint demonstrátor, később pedig tanársagáig neveztek ki.

Kollégájával – *Szalay Jánossal* – első

ízen sajtó alá rendezték és kiadták *dr. Diószeghy Dániel* professzor előadásanyagát. Megvalósították a tüzeléstan gyakorlati oktatását. A tanszék Miskolcra való költözése után az iparban helyezkedett el. Műszaki igényét az alumínium új, izgató jövőjében látta, és így a székesfehérvári Maszobal, majd a Köfém lett az új munkahelye és szakmai érdeklődésének megvalósítója 1952-től.

MEO- és laborvezető, hengerműi üzemvezető, beruházási létesítményvezető, beruházási főosztályvezető beosztásokat töltött be, több mint három évtizeden keresztül, 1984-ben bekövetkezett nyugdíjazásáig.

A vezetői feladatokon túlmenően aktívan foglalkoztatta az alumínium és ötvözeteknek metallográfiája, az alakítás és hőkezelés hatásának vizsgálata. Beruházási tevékenységével részt vett a Köfém fejlesztésében, 1964–1984 közötti időben.

Munkásságát többször elismerték, és így két esetben NIM Kiváló Dolgozója kitüntetését, majd Kiváló Kohász címet kapott.

1952-től az OMBKE tagja. Részt vett a helyi csoport megalapításában – 1955-ben és 1953–1965 közötti időben a titkári feladatokat látta el. Jelenleg is a helyi csoport munkájában tevékenykedik. A Miskolci Egyetem aranyoklevelet, egyesületünk 50 éves tagságáért Soltz Vilmos-émlékéremet adományozott neki.

Prosz Ervin aranyokleveles kohómérnök 2004-ben töltötte be 80. életévét.

1946 augusztusában – közvetlenül a kohómérnöki diploma megszerzése után – került a Weiss Manfréd Művek hengerművébe, ahol 1952-ig üzemmérnökként, majd 1954-ig gyár-részlegvezetőként dolgozott. Ekkor az Országos Tervhivatalba került, ahol csoportvezető főmérnökként, többek között, a hengerműi mérettűrések témakörben végzett szakértői munkát. 1957–75 között a Csepel Művek acélmű főtechnológusa volt. Ez idő alatt a hengerlésen kívül a kovácsolás, acélpalack-sajtolás és primer hőkezelés szakmai kérdéseivel foglalkozott.

A kovácsolás szakterületén – a közúti járműprogram keretén belül – irányításá-

val megoldásra került a MAN-hajtórudak nagy pontosságú gyártása. Ennek során elsőként és egyedül került hazánkban alkalmazásra forgattyús présnél a számszámított technológia folyamatos erő- és hőmérsékletméréssel egybekötve. E fejlesztési munka eredményei tették lehetővé a neves európai autógyárak részére szűk méret- és tömegtűrésű kovácsdarabok szállítását.

A hengerlés szakterületén 1949-től foglalkoztatták a méretpontosság kérdései, melynek kutatása során erő-, hőmérsékletmérő és -regisztráló berendezéseket szerzett be és alkalmazott a csepeli hengerművekben. E kutatási munka tapasztalatai alapján került megtervezésre és megvalósításra a Csepeli Durvahengermű Ø650-es hengerekkel dolgozó gördülőcsapágyas előfeszített hengerállvány, amely híradástechnikai és gyengén ötvözött, melegen hengerelt 200–250 mm széles 3,5 mm vastagságú szalagok hengerlésére készült. Itt, valamint a csepeli rúdsoron alkalmazták hazánkban először az SKF által kifejlesztett olajhidraulikus zsu-gorkötést.

Ezután került sor a csepeli rúdsoron a gördülőcsapágyazás és ovalátvezető alkalmazására, majd ezt követően a Moszkvai Celikov Intézettel együttműködve az ő terveik és kivitelezésük révén szintén a rúdsoron az előfeszített hengerállványok alkalmazására nagy pontosságú csavar-köracélok hengerlésénél.

A hengerlés területén irányításával végzett legfontosabb munka a huzalhengermű – a csepeli drótsor – létrehozása volt 1972-ben mintegy 550 M Ft-os költséggel. Ez a hengermű Ø5,5–22 mm-ig hengerelt max. 550 kg tömegű tekercsekben gyengén ötvözött nemesköracélt igen szűk – hazai hengersorainkon egyedülállóan – $\pm 0,15$ – $\pm 0,20$ -es tűréssel. A tervezés és a kivitelezés teljesen hazai volt, és az importhányad nem haladta meg a 10%-ot. E hengerművet később a Kínai Népköztársaság megvásárolta.

1975–80-ig a CSM acélművének műszaki igazgatója volt, majd innen az Ipari Minisztériumba került, a kohászati miniszterhelyettes szakértői csoportjába. Itt nevéhez fűződik a csavargyártás fejlesztése érdekében végzendő kohászati fejlesztések szakmai megalapozása és a minisztériumi döntéshez javaslat elkészítése. Az Ipari Minisztériumból 1984 végén ment nyugdíjba.

Nyugdíjasként az Anyagvizsgáló és Gép-

ipari Minőségellenőrző Intézetben műszaki szakértőként dolgozott tovább, ahol közel 20 kutatás-fejlesztési téma kidolgozását irányította. Ezek közül kiemelkedő a hengerelt termékek méretpontosságának növelése a Lenin Kohászati Művek nemesacél-hengerművében és a Lőrinci Hengerműben. Utóbbi hengerműben vizsgálta még a lemez vastagsági tulajdonságai és a hengerlési erők összefüggéseit, valamint a hengercsaptörések okait és a lemezek méreteinek az MSZ 40-85, valamint a DIN 1543 szerinti megfelelés szintjét. Foglalkozott még az Ózdi Munkás Kft. valamint az Ózdi RDH műszaki problémáinak megoldásával is.

Az elmúlt több mint öt évtized alatt számos szakértői véleményt készített a Kohó- és Gépipari Minisztérium és a miniszter részére is, továbbá részt vett szakmai szakértői bizottságok munkájában a KGM, a Vasas Szakszervezet, az OMFb és a Központi Népi Ellenőrzési Bizottság felhívására. Az utóbbi években a Magyar Szabványügyi Hivatal kohászati bizottságának ülésén elnöki tiszteletet töltött be.

Az OMBKE hengerész konferenciákon hat alkalommal tartott előadást. Hengerlési szakmai tapasztalatait az ipari technikumok részére írt Kohóipari anyag- és gyártásismeret című könyv Hengerlés fejezetében, valamint a *J. F. Prihogykoval* közösen írt Hengereltárak gyártása szigorított tűréssel című könyvben foglalta össze.

Szakmai tevékenységét: Érdemes Kohász (1953), Kiváló Feltaláló arany fokozat (1967), Kohász Kiváló Dolgozója (1969, 1973), Kiváló Kohász (1984), AGMI Nívódíj (1988, 1990) kitüntetésekkel ismerték el.

Egyesületi munkájáért 1984-ben z. Zorkóczy Samu-, valamint 2003-ban Soltz Vilmos-émlékérem kitüntetését kapott.

75. születésnapját ünnepelte

Fogarasi Béla aranyokleveles kohómérnök 1929. november 17-én született. 1949-ben kezdte meg tanulmányait a Nehézipari Műszaki Egyetemen, és 1953-ban nyert fémkohómérnöki oklevelet. Hallgatóként az Elemző Kémia Tanszéken demonstrátor, majd a következő két évben a Fémkohászati Tanszéken tanársegéd volt.

1955-től nyugdíjazásáig Apcon dolgozott; 1957-ig a Fémtermia Vállalat főtechnológusaként, majd közel tíz évig

főmérnökként. A cég profilváltása után a Qualital kutatómérnöke, majd vezető kutatómérnöke és 1987-től a vállalat főtanácsosa is. Foglalkozott a timföldgyári lúgok jellemzőivel, az úrkúti hidrociklonozási meddő

felhasználhatóságával, ferroötvözetek gyártásával, fémek (magnézium, mangán, króm, vanádium) kísérleti és félüzemi előállításával. Bevezette a nagy Ti-tartalmú ferrotitán és a ferronikkal hazai gyártását, a korábban hányóra került vanádiumsalak elektrotermikus feldolgozását. Közreműködött a sínhegesztőpor importot kiküszöbölő hazai gyártásának megszervezésében.

Megindította Apcon az alumínium kóklaöntését. Foglalkozott a különösen pontos és nagy élettartamú öntőszerszámokkal, az ellennyomásos öntéssel, a folyékonyfém-adagolókkal, az öntészeti ötvözetek minőségének javításával stb.

Fejlesztőtársaival bevezette az alumíniumdara centrifugális előállítását, a kis méretű dezoxidációs tömbök és a granália (BNV elsődfjás termékek) gyártását.

Számos pályázat nyertese, szolgálati szabadalmak résztulajdonosa. Kitüntetései: Kiváló Műszaki Dolgozó (1955), Kiváló Dolgozó (1979, 1985, 1988), Kohászat Kiváló Dolgozója (1963), Munka Érdemrend ezüst fokozata (1989).

Egyesületünknek 1968 óta tagja. Az apci helyi csoport egyik alapítója, tíz éven át titkára. Munkája eredményeként a taglétszám a nyolcvanas években 34-ről 112 főre nőtt meg. Kedélyét, humorát a szervezet szakestélyei mutatták.

Az OMBKE Sóltz Vilmos-émlékéremmel (1996), Centenárium Emlékéremmel (1992), OMBKE Plakettel (2002) tüntette ki, a MTE SZ Heves megyei szervezete pedig Kerpely-émléklappal és éremmel ismerte el a munkáját.

1989-ben, 40 éves szolgálat után vonult nyugalomba. Azóta vállalatörténettel, valamint néhány kis olvadáspontú ötvözhulladék olvasztásának és raffinálásának a problémájával foglalkozott.

Rendezvényeinken tartott előadásai, lapunkban megjelent publikációi és több mint 30 hírközlése növelte szakmai ismertségét. A közelmúltban fejezte be a 35 éves apci helyi szervezetünkről szóló tör-

ténetírását és dokumentumgyűjteményét. Aranyoklevelét 2003-ban vehette át a ME-en.

Dr. Paksy László aranyoklevelés vegyész-mérnök Jászberényben született 1929-ben. A Budapesti Műszaki Egyetem Vegyész-mérnöki Karán szerves tagozaton végzett 1952-ben, aranydiplomás 2002-ben.

A MÁVAG Kohászati Üzemek (később: Lenin Kohászati Művek, DAM Rt.) vegyészeti osztályán dolgozott 1952–1981 között mint a színek-, majd az acélmű laboratórium vezetője. 1981–1991 között műszaki-gazdasági tanácsadóként az anyagvizsgálat fejlesztésével foglalkozott. 1991–1997 között az anyagvizsgálati osztályból alakult Metalcontrol Kft.-nél nyugdíjas tanácsadó.

Különböző időtartammal a Miskolci Egyetemen óraadó tanár, gyakorlatvezető tanársegéd, kutató (kémia, mérés-technika, színekészési gyakorlatok, új fényforrások).

Fő szakmai területe: optikai emissziós színekélemzés, műszeres analitika, kemometria. Kandidátusi disszertációját 1968-ban védte meg „Az elemző szikraköz folyamatainak vizsgálata” címmel. Kutatási eredményeit 52 nemzetközi, valamint számos hazai konferencián ismertette; idegen nyelvű, főleg nemzetközi folyóiratban megjelent közleményei száma: 39, összes közleményei száma: 171. Elsősorban kohászati analitikai kémiai fejlesztésekkel kapcsolatban végzett kutatómunkát: fényforrások folyamatai, új fényforrások fejlesztése, alkalmazási lehetősége (pl. lézer), kemometriai módszerek alkalmazása, laboratórium teljesítőképességének vizsgálata. Utóbbi időben az adatfeldolgozás korszerű, statisztikai módszereinek alkalmazásával foglalkozik. A kutatások eredményei biztonságossá tették az új műszeres analitikai elemzések sikeres, szerves beépülését a gyártási folyamatba. Angolra fordított szakkönyvet (Berecz, E.: Gas Hydrates), a Sokváltozós adatelemzés (2001. Nemzeti Tankönyvkiadó), „Sztocasztikus folyamatok” fejezetének szerzője, szakkikkeket, szakkönyvet lektorált, különböző tudományos fozkozatok elbírálásában opponens volt.

Az MTA Analitikai Bizottsága spektro-

kémiai munkabizottságának tagja (1970–1999), az automatikus elemzési munkabizottságnak és a Miskolci Akadémiai Bizottság vegyészeti szakbizottságának tagja; itt az analitikai kémiai munkabizottság elnöke (1991–1999). Az MKE borsodi csoport titkára (1970–1985), elnöke (1991–1995).

A Magyar Kémikusok Egyesülete Than Károly-émlékéremmel tüntette ki 1987-ben, Preisich Miklós-díjat kapott 2001-ben, Török Tibor-émlékéremet 2004-ben, több ízben kapott Kiváló Dolgozó kitüntetést és Miskolcért emlékéremet (1984).

A DVTK tenisz szakosztályának vezetője (1959–1961), Kiwanis Klub Miskolc 2 elnöke (2002–2004). Az OMBKE tagja 1985. január 1-jétől.

Szalay Géza aranyoklevelés kohómérnök 2004. november 10-én töltötte be a 75. életévét.

Első munkahelye a Kőbányai Alumíniumhengermű (1952–1957), ahol üzem-mérnök, majd üzem-vezető-helyettes az öntödében, üzem-vezető a szalag- és főlahengerműben.

1957–1961 között a Vaskohászati Kemenceépítő Vállalatnál kooperátor és létesítményfelelős, majd építésvezetője az OKÜ I. és IV. sz. nagyolvasztók rekonstrukciós átépítésének, a VI. sz. mélykemence kivitelezésének, a Dunai Vasmű I. sz. kohó rekonstrukciójának és a II. sz. kokszóblokk beruházási-építési munkálatainak.

1961-től a Dunai Vasműben dolgozik, és részt vesz a hideghengermű indításának előkészítésében, az első profilhajlító gépsor és a spirálcsofgyártó gépegységek üzembe helyezésében.

1965-től a hideghengermű gyáregység-vezetője, majd a hengerművek összevonása után a hideghengermű főmérnöke. Irányításával helyezik üzembe a különböző berendezéseket, felügyeli a termelés fel-futtatását és sikeres stabilizálását.

1971-től mint a termelési főmérnökség főmérnök-helyettese a vállalati exporttermelést irányítja, majd a termelés- és értékesítéstervezés a feladata. A MTA SZTAKI és a Dunai Vasmű közös fejlesztési társaságának igazgatójaként irányításával dolgozták ki a nagyvállalat első számú

tógépes termelésirányítási és programozási rendszereit.

1998-tól nyugállományba vonulásáig termelési főmérnök.

Kisebbségi tagként 1950 óta egyesületi tag, 1973-tól 1977-ig a dunaujvárosi helyi csoport titkára, 1974-től 1980-ig a MTESZ városi IB titkára, a Fejér megyei elnökség tagja.

Szakmai tevékenységét számos vállalati, ágazati, egyesületi és állami kitüntetéssel ismerték el.

Nyugdíjas éveiben tanulmányokkal, elemző vizsgálataival segíti a Dunaferr Rt. logisztikai rendszerének átalakítását, és 1993-tól 1998-ig mint szaktanár működik közre a felsőfokú termelésirányítási szakemberek képzésében.

Dr. Szeghegyi Árpád okl. kohómérnök Sopronban született 1929. december 24-én. Kohómérnöki oklevelét 1952-ben szerezte meg Sopronban. Ezt követően aspiránusként 3 évet töltött az időközben Miskolcra költözött egyetem Általános Géptan Tanszékén. A műszaki tudomány kandidátusa címet

1957-ben szerezte meg „Ilgner hajtások elektrotechnikai és technológiai vonatkozásai” című disszertációja alapján. 1955-1959 között a Diósgyőri Kohászati Művek hengerműveiben dolgozott technológusként. 1959-ben a Dunai Vasműben helyezkedett el, ahol az akkor üzembe helyezett megleghengermű technológiájának a kidolgozásával, gyártás-, gyártmány- és távlati fejlesztési kérdéseivel foglalkozott. 1971-től 1990-ben történt nyugállományba vonulásáig a Vasipari Kutató Intézetben dolgozott. Mint a képlékenyalakítási osztály vezetője, majd tudományos tanácsadó irányította az Alakítástechnológiai Kutatások központi programból a Vaskutrá háruzó, valamint a főleg a vaskohászati vállalatok részére végzett kutatásokat.

Egyesületünknek 1960 óta tagja. Megalakulása (1972) óta tagja volt a hengerész szakcsoportnak. Főállásai mellett tevékeny volt a felsőfokú oktatásban. Másodállásban, illetve meghívott előadóként oktatási tevékenységet végzett a Miskolci Egyetemen és a Dunaujvárosi Főiskolán. Számos diplomamunkának, egyetemi doktori, kandidátusi és tudományos doktori

disszertációnak volt bírálója, bíráló és vizsgáztató bizottságoknak a tagja. Ilyen irányú tevékenysége elismeréseként 1979-ben megkapta a címzetes egyetemi docens címet. Az MTA több tudományos bizottságának volt a tagja.

Szakmai és tudományos munkájának eredményeit számos, hazai és külföldi folyóiratokban megjelent szakkikben publikálta, illetve adta elő hazai és külföldi konferenciákon.

Nyugdíjba vonulása óta esetenkénti felkérések alapján végez szakmai tevékenységet.

70. születésnapját ünnepelte

Dr. Klug Ottó okl. vegyész mérnök, a kémiai tudományok kandidátusa 1934-ben született Budapesten. 1958-ban a Veszprémi Vegyipari Egyetemen szerezte meg elektrokémia szakos oklevelét, és ennek birtokában 1973-ig dolgozott a Fémipari Kutatóintézetben, előbb az elektrometallurgiai, majd a vegyészeti és a timföldtechnológiai osztályon, 1968-tól tudományos főmunkatársként.

Közben 1962–1966 között levelező aspirantúrán a Leningrádi Lenzovjet Technológiai Intézetben megszerezte a kandidátusi fokozatot, 1968-ban pedig a Veszprémi Vegyipari Egyetem műszaki doktorrá avatta. 1973-ban áthelyezték a Magyar Alumíniumipari Trösztbe, ahol a műszaki fejlesztés főmérnökeként dolgozott mintegy 12 évig, majd a nemzetközi kapcsolatok igazgatóságán folytatta munkáját 1993 végén történt nyugdíjba vonulásáig.

Mint nyugdíjas több éven át segítette az OMBKE munkáját (így a balatonfüredi bányász-kohász találkozó szervezését is) részben mint az egyesület könyvtárosa is. Közben 1996–1997-ben a Ferroglobus Rt.-nél dolgozott a privatizációs munkákban. 1999-től pedig az Országos Műszaki Múzeum Öntödei Múzeumának könyvtárosaként tevékenykedik.

K+F munkájában több analitikai eljárás kifejlesztésében, majd az alumínátlúg-oladatok oszcillometriás üzemi mérésének kidolgozásában vett aktívan részt. A későbbiekben az alumíniumipari vertikum műszaki-fejlesztési tevékenységében számos szakterület munkáját támogatta.

Részvevője volt a KGST Fémkohászati Állandó Bizottságán belül működő Timföld-alumíniumgyártási Tudományos-műszaki Tanácsnak, majd a MAT-Mansfeld Kombinát (NDK), illetve a MAT-Kovohute (CSSZSZK) együttműködések titkári teendőit látta el. A privatizálás során résztvevője volt számos tárgyalásnak a MAT, illetve Hungalu vállalatoknál, majd a Ferroglobusnál.

Szakmai munkáját 5 könyv megírása, illetve szerkesztése, továbbá mintegy 200 szakkik és 12 szabadalom (mely utóbbiak társhelfelalója) dokumentálja. Múzeumi munkájával kapcsolatban 17 közleménye jelent meg. Találmányaiért a kiváló feltaláló érem ezüst, majd arany fokozatával jutalmazták.

Mintegy 10 éven át az MTA Kémiai Osztálya elektroanalitikai munkacsoportjának tagja volt.

Az OMBKE-nek 1958 óta tagja, 1990 óta a BKL Kohászati szerkesztőbizottsági, majd szerkesztőségi (rovatvezetési) munkáiban, valamint a székesfehérvári „A mi múzeumunk” című lap szerkesztésében is részt vesz. Egyesületi könyvtári munkájáért emléklappal jutalmazták, tagságáért a Soltz Vilmos-emlékérmet kapta meg.

Jubiláló tagtársainknak szeretettel gratulálunk, további jó egészséget és még sok békés évet kívánunk!

Helyreigazítás

A BKL 2004. évi 4. (közgyűlési közös) számának első belső borítóján a Kőolaj-, Földgáz- és Vízbányászati Szakosztály, a MOL Rt. és az Olajipari Múzeum által kiírt történelmi pályázat díjait szerkesztési hiba folytán tévesen jelentettük meg:

A pályadíjak helyesen (nettó összegben):

3 db	I. díj egyenként	25.000 Ft
3 db	II. díj egyenként	15.000 Ft
6 db	III. díj egyenként	10.000 Ft

Hibánkért ezúton kérjük tisztelt olvasóink és a kiírók szíves elnézését.

Szerkesztőség